

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 78 Pž-4798/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Matas, predsjednice vijeća, Mladena Šimundića, suca izvjestitelja i Lenke Ćorić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja JADRANKAMEN d.d. „u stečaju“, Pučišća, OIB 97012789464, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Krka, odvjetnik u Splitu, protiv tuženika ATRIUM SPALATUM d.o.o. „u stečaju“ Split, OIB 75237018400, radi isplate, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv dijela presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-343/2019-26 od 4. rujna 2020., u sjednici vijeća održanoj 25. studenog 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-343/2019-26 od 4. rujna 2020. u pobijanoj točki II. njene izreke.

r i j e š i o j e

I. Ukida se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-343/2019-26 od 4. rujna 2020. u točki III. njene izreke kojim je naloženo tuženiku platiti tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 1.184.590,49 kn, s kamatama od dana donošenja presude do isplate i u tom se dijelu tužba odbacuje.

II. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova žalbe.

III. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troškova odgovora na žalbu.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-343/2019-26 od 4. rujna 2020. odbijen je tužiteljev zahtjev za isplatu iznosa od 496.675,29 kn (točka I.I izreke), te zahtjev za naknadu troškova, bez označavanja iznosa (točka I.II. izreke); utvrđena je osnovanom tužiteljeva tražbina u iznosu od 496.675,29 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda (točka II. izreke), te je naloženo tuženiku platiti tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 1.184.590,49 kn, s kamatama od dana donošenja presude do isplate (točka III. izreke). U

bitnome prvostupanjski sud navodi kako je tražbina tužitelja s osnove plaćanja zateznih kamata na zakašnjenja u plaćanju zasnovana na odredbi čl. 277. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01; dalje: ZOO/91), koji se primjenjuje u ovom predmetu jer je pravni odnos na koji kamata teče nastao prije 1. siječnja 2006. Visinu kamate izračunao je sudski vještak, imajući u vidu dospelost svakog pojedinog davanja do dana podnošenja tužbe, uz primjenu pravila o zastari iz čl. 372. st. 1. ZOO/91, a vještak je izračunao i visinu procesne kamate do 8. lipnja 2015., kao dana otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom u smislu čl. 70. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 125/12, 133/12 i 45/13; dalje: SZ). Tužitelj je odbijen s kondemnatornim zahtjevom jer prema odredbama SZ-a kao stečajni vjerovnik može tražiti samo utvrđenje svoje tražbine, u osnovi, iznosu i isplatnom redu kako je označeno u prijavi (čl. 96. i 180. SZ-a).

Protiv točaka II. i III. izreke navedene presude žalbu je podnio tuženik, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i odluke o trošku. U bitnome navodi kako je tužbu trebalo odbaciti jer je tužitelj samo preuzeo parnicu nakon otvaranja stečajnog postupka, no nije istovremeno odredio tužbeni zahtjev u skladu s odredbama SZ-a, pa smatra kako je sud morao odmah donijeti rješenje kojim se smatra da je tužitelj povukao tužbu. Navodi kako je tužitelju predložio nagodbu glede kamata, no da je tužitelj to odbio, kao i da je podnio zahtjev za izravnu naplatu po presudi poslovni broj P-473/2013, makar je tuženik, nakon primitka drugostupanjske odluke, tužitelju priznao tražbinu i izvršio ispravak tablica. Smatra kako se ovaj postupak dalje vodio samo radi naplate troškova parničnog postupka, a sud je u odluci o troškovima pogrešno primijenio odredbe materijalnog prava, posebno imajući u vidu kako je vrijednost predmeta spora nakon priznanja tužiteljeve tražbine u ponovljenom postupku puno niže no što smatra prvostupanjski sud. Predlaže odbaciti tužbu, odnosno utvrditi njeno povlačenje, te odbiti tužitelja sa zahtjevom za naknadu troškova, odnosno ukinuti presudu i predmet vratiti na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tužitelj osporava navode žalitelja, navodi kako je tražbina tužitelja pravomoćno utvrđena u odnosu na glavnicu u iznosu od 5.910.571,80 kn s kamatom i glavnicu u iznosu od 406.258,81 kn s kamatom, dok je u ponovljenom postupku trebalo odlučiti o dijelu kamate na plaćene račune. Smatra kako je prvostupanjski sud pravilno obrazložio odluku, vodeći računa i o troškovima ranijeg postupka te predlaže žalbu odbiti kao neosnovanu uz naknadu troškova odgovora.

Žalba je djelomično osnovana.

Pobijana odluka ispitana je na temelju odredbe čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Kako je to već navedeno, tuženikova žalba odnosi se na točke II. i III. izreke presude, odnosno na dio presude kojim je utvrđena osnovanost tužiteljeve tražbine kao tražbine drugog višeg isplatnog reda, te na dio kojim je odlučeno o troškovima postupka.

Pri tome ovaj sud ukazuje kako je točkom I. izreke presude odbijen dio tužbenog zahtjeva iz podneska od 4. travnja 2020., kojim je zatražena isplata, a prihvaćen eventualno kumulirani dio zahtjeva iz istog podneska (koji prvostupanjski sud naziva „podrednim“ zahtjevom), kojim se traži utvrđenje osnovanosti tužiteljeve tražbine, kao tražbine drugog višeg isplatnog reda.

Nadalje, kako niti jedna strana nije podnijela žalbu protiv točke I. izreke presude ista je postala pravomoćna u cijelosti, kako u dijelu kojim je odbijen zahtjev za isplatu iznosa od 496.675,29 kn (točka I.I. izreke), tako i u dijelu kojim je odbijen tužiteljev zahtjev za naknadu troškova postupka (točka I.II. izreke).

a) u odnosu na točku II. izreke prvostupanjske presude

Navedenu točku tuženik osporava iz procesnih razloga, navodeći kako je tužitelj, čim je zatražio nastavak parnice nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, morao uskladiti svoj tužbeni zahtjev s odredbama Stečajnog zakona. S obzirom na to da tužitelj nije odmah tako postupio, tuženik smatra kako je prvostupanjski sud trebao donijeti rješenje o presumiranom povlačenju tužbe. Pri tome ovaj sud ukazuje kako tuženik ne osporava činjenicu da je ranija prvostupanjska presuda donesena 27. ožujka 2015., kao i da je stečajni postupak nad tuženikom otvoren 8. lipnja 2015., dakle nakon donošenja presude protiv koje su obje strane podnijele žalbe.

Stoga u odnosu na ovaj žalbeni navod i pitanje usklađenja tužbenog zahtjeva s odredbama Stečajnog zakona, prvostupanjski sud pravilno ukazuje kako tužitelj, zbog postojanja nepravomoćne presude, nije mogao odrediti svoj tužbeni zahtjev prije nego što je postupak nastavljen i odlučeno o žalbama stranaka.

Nadalje, nije sporno da je tužitelj svoju tražbinu prijavio u stečajnom postupku nakon njegovog otvaranja, da mu je ista osporena i da je u zakonskom roku zatražio nastavak postupka u kojemu je, prije otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, donesena nepravomoćna presuda.

Isto tako, nije sporno niti to da je tužitelj, u nastavku postupka, odredio tužbeni zahtjev na način da je, pored ranije postavljenog kondemnatornog, postavio i deklaratorni zahtjev za utvrđenje tražbine u iznosu i isplatnom redu u kojemu je osporen, te da je taj dio tužbenog zahtjeva u skladu s odredbom čl. 180. SZ-a.

Tako postavljeni eventualno kumulirani tužbeni zahtjev prvostupanjski je sud prihvatio kao u točki II. izreke presude, te utvrdio osnovanom tražbinu tužitelja, kao stečajnog vjerovnika, u iznosu od 496.675,29 kn kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda.

Kako je to već navedeno, ovakvo utvrđenje prvostupanjskog suda tuženik ne osporava niti u odnosu na osnovu, niti u odnosu na visinu tužiteljeve tražbine zbog nekog drugog razloga, osim gore navedene tvrdnje kako je sud morao odmah utvrditi povlačenje tužbe, odnosno istu odbaciti. Ovaj sud ukazuje kako je prvostupanjski sud doista trebao odbaciti dio tužbenog zahtjeva kojim je tužitelj tražio isplatu, a ne isti odbijati kao u točki I.I. izreke prvostupanjske presude, no protiv tog dijela presude tuženik nije podnio žalbu.

Nadalje, ispitujući točku II. izreke prvostupanjske presude po službenoj dužnosti, u odnosu na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj je sud utvrdio kako je ista sukladna uputi iz presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6721/2016. Naime, prvostupanjski je sud proveo vještačenje i utvrdio u kojem dijelu tužiteljevo potraživanje kamata nije zastarjelo, u kojoj visini, kao i kolika je visina procesne kamate od dana kada se tužitelj obratio sudu sa zahtjevom za isplatu kamate do dana otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, sve u skladu s uputom u navedenoj odluci.

Slijedom navedenog, na utvrđeno činjenično stanje prvostupanjski je sud pravilno primijenio gore navedene odredbe materijalnog prava, te utvrdio osnovanim potraživanje tužitelja u iznosu od 496.675,29 kn, kao tražbine drugog višeg isplatnog reda.

b) u odnosu na točku III. izreke prvostupanjske presude

Ovaj sud prvenstveno ukazuje kako je točkom I.II. izreke prvostupanjske presude odbijen tužiteljev zahtjev da mu tuženik plati trošak parničnog postupka, s kamatama od dana donošenja presude do isplate. Nasuprot tome, točkom III. izreke presude prvostupanjski sud nalaže tuženiku da plati tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 1.184.590,49 kn, s kamatama od dana donošenja presude do isplate. Dakle, prvostupanjski je sud o istom zahtjevu dva puta odlučivao, na način da ga je jednom odbio, a drugi puta prihvatio, sve u jednoj presudi.

S obzirom na to da protiv točke I. izreke presude, koja sadrži i odbijanje tužbenog zahtjeva u odnosu na parnični trošak, nitko nije podnio žalbu, ista je postala pravomoćna, što za posljedicu ima to da je tužiteljev zahtjev za naknadu troškova pravomoćno odbijen.

Pri tome je nebitno to što je tužitelj zahtjev za naknadu troškova postavio dva puta, u prvom i u eventualno kumuliranom zahtjevu (podnesak 4. travnja 2020., str. 594.-601. spisa), već je odlučno to da je zahtjev za naknadu troškova pravomoćno odbijen.

Stoga je točka III. izreke presude obuhvaćena bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 9. ZPP-a, zbog čega je presudu u tom dijelu trebalo ukinuti i tužbu odbaciti (čl. 369. st. 2. ZPP-a).

No, pri tome ovaj sud svakako ukazuje kako tužitelju ne bi trebalo dosuditi troškove postupka čak i u slučaju da je takav zahtjev postavio samo jednom, odnosno da točka I.II. izreke presude nije postala pravomoćna.

Naime, prema odredbi čl. 95. st. 3. SZ-a, u slučaju nastavka prekinutog postupka troškove parničnog postupka nastale do prekida postupka, kao i troškove nastale nakon prekida postupka ako stečajni upravitelj odmah nakon nastavljanja prekinute parnice prizna tužbeni zahtjev, tužitelj može ostvariti samo kao stečajni vjerovnik. Dakle, tužitelj je bio dužan prijaviti te troškove kao svoju tražbinu u stečajnom postupku, zajedno s glavnicom i kamatama, te bi u slučaju osporavanja mogao tražiti njihovo utvrđenje u osnovi, iznosu i isplatnom redu (čl. 180. SZ-a), u kojem bi se nalazilo i osnovno potraživanje, a to uključuje i trošak žalbe protiv ranije presude.

Iz odredbe čl. 95. st. 3. SZ-a jasno proizlazi da se kao dugovi stečajne mase mogu namirivati samo troškovi nastali nakon prekida postupka, što znači da je tužiteljev zahtjev za naknadu troškova nastalih do prekida postupka trebalo u svakom slučaju odbaciti.

Što se tiče troškova koji su nastali nakon prekida postupka, tuženik pravilno ukazuje kako je, nakon donošenja drugostupanjske presude i njegovog priznanja tuženikove tražbine u iznosu od 16.321.978,27 kn sukladno drugostupanjskoj presudi, vrijednost predmeta spora bitno smanjena, i ona iznosi ukupno 496.675,29 kn. Dakle, primjenom odredbe Tbr. 7. st. 1. Tarife o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: Tarifa) nagrada za jednu radnju u punom obujmu iznosi 5.000,00 kn, a ne dosuđenih 92.710,00 kn.

Isto tako, prvostupanjski sud pogrešno utvrđuje da je tužitelj uspio u sporu sa 68,14%, jer je uzeo u obzir troškove cijelog postupka, a ne samo dijela postupka nakon prekida, u kojemu je odbijen zahtjev za isplatu iznosa od 496.675,29 kn, dok je u istom iznosu utvrđena osnovanom tužiteljeva tražbina. Drugim riječima, u odnosu na troškove koji su nastali nakon prekida postupka stranke su podjednako uspjele u sporu, pa bi troškove zastupanja trebala snositi svaka strana za sebe (čl. 154. st. 2. ZPP-a).

Imajući u vidu sve gore navedeno, čak i da tužiteljev zahtjev za naknadu troškova nije pravomoćno odbijen, on bi eventualno imao pravo na naknadu troškova vještačenja, koji čine manje od 1% ukupno zatraženih troškova postupka, dok tuženik ne bi imao pravo na naknadu troškova zastupanja.

c) troškovi žalbenog postupka

U odnosu na tuženikove troškove žalbe ovaj sud ukazuje kako je tuženikova žalba odbijena u odnosu na glavni zahtjev (utvrđenje tražbine), u odnosu na kojega se utvrđuje vrijednost konkretnog spora (čl. 35. st. 1. ZPP-a). Stoga pitanje naknade troškova iz točke III. izreke presude u ovom konkretnom slučaju predstavlja sporedni zahtjev koji ne utječe na vrijednost predmeta spora niti na troškove pravnog lijeka, zbog čega tuženik nema pravo niti na naknadu troškova žalbe.

Nadalje, primjenom odredbe čl. 155. st. 1. i čl. 166. st. 1. ZPP-a tužiteljev zahtjev za naknadu troškova odgovora na žalbu odbijen je kao neosnovan, jer bi odluka ovog suda bila jednaka i u slučaju da odgovor nije podnesen pa taj trošak nije bio neophodan za vođenje parnice.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u točkama II. i III. izreke rješenja.

Zagreb, 25. studenog 2020.

Predsjednica vijeća
Dubravka Matas

Broj zapisa: **1789b-2b590**

Kontrolni broj: **0c34d-3702b-5bd38**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=DUBRAVKA MATAS, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.